

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

U pravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v petek.

Nemško šolsko društvo in slovensko národno šolstvo.

II.

Da nam pa nemško šolsko društvo kljubu „Šolske matiči“ zna vender le škodovati, ako ga ne zatrejo, ali vsaj njegovo delovanje omejimo, je lebko razumljivo. Obstanek tega društva sploh je uže krivičen, ker ono meri na našo narodno smrt — vsakdo namreč uže pozna nemčurske fraze, da ono društvo hoče le braniti nemško narodnost, katere itak nikdo ne napada — a obstanek in bramba naše narodnosti nam je v temeljnih zakonih samih od svetlega cesarja samega zagotovljena. A čuditi se moramo, da vlada celo v sedanjem delovanju tega društva ne vidi nič nepostavnega in nevarnega, in vender mora tega delovanja neizogibni nasledek biti popoln propad vsega učiteljstva in šolstva. Ali si pa to tako mislimo, da vlada na navidezno nedolžnih in pravičnih pravilih tega društva nij imela ničesar grajati, in da jej je pravo, dejansko delovanje tega društva povsem neznan.

Vender bode težko stalo, to društvo celo zatre, toda, ako se mu uže dovoli, da z lastnimi troški ustanovlja nemške privatne šole in knjižnice po slovenskih krajih in šolah, toliko pa vsaj moramo in moramo doseči, da se imenovanemu društvu odločno prepové, javnim, to je od države z našimi troški plačanim učiteljem dajati kakršnikoli nagrad za uspešno ponemčevanje, in narobe, učiteljem, take nagrade sprejemati, da se nadalje vsem šolskim nadzornikom in šolskim oblastnijam strogo prepové, s tem društvom stati v kakršnikoli zvezi, ter njemu in germanizaciji na korist posilno — po-

sredno ali neposredno — vplivati na učitelje, (da se pa to sedaj godi, za to nam ne manjka dokazov). Na to bi se naj strogo pazilo, in vsi, ki bi proti tej prepovedi ravnali, ostro kaznovali in ako bi treba bilo, celo od službe odstavili.

Nemščina je v naših ljudskih šolah res, — in to po krivici — učni predmet, (po nekaterih celo učni jezik), a iz tega ne sledi, da sme javni učitelj od privatnega društva prejemati nagrad, da njegovim nakanam služi, se postavnemu učnemu črtežu izneverja, ter jedino nemščino goječ, materin jezik otrok in druge predmete zanemarija.

Res žalostno bi bilo, ko bi smelo državne učitelje in državne ljudske šole — brez ozira na njih pravi vzvišeni poklic in smoter — privatno nemško društvo samovoljno porabljati za svoje zlobne namere — kot ponemčevalce in ponemčevalna torišča!

Žalibog, da se pri nas sploh še sedaj na zdravo pedagogiko vseh narodov in vseh časov malo ali nič ne ozira, tako, da naše ljudske šole še sedaj nijso to, kar bi biti morale, a vender smo še potrpljivi, ker vemo, da je težko bolno telo najedenkrat ozdraviti, in ker upamo, da se bodo te stare rane vender le zacelile. A z vsemi močmi moramo zabranjevati nove rane, koje nam naši nasprotniki prizadejati skušajo!

Naši poslanci so torej prošeni, naj smatrajo za jedno prvih svojih nalog, da se v zvezi z našimi prijatelji v državnem zboru z vsemi močmi prizadevajo, tem žalostnim razmeram kmalu konec storiti, ter ne odjenjajo prej, da se bode nepostavno delovanje nemškega šolskega društva vsaj v zgoraj omenjenem smislu omejilo!

In mi Slovenci ne pozabimo, da v narodnej šoli leži vsa naša bodočnost, da z narodnimi šolami mora propasti tudi naša narodnost. Bodi nam torej odslej narodno šolstvo in njegova povzdiga prva skrb! Volimo v ta namen vselej značajne slovenske

može v okrajne šolske svete in za poslance, pogajamo se neustrašeno in neumorno za našo narodno ravnopravnost kakor v uradih, tako tud v šolah, opazujmo zvesto skrivno delovanje nemškega šolskega društva in pred vsem: osnujmo si svojo „Šolsko matico“!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. februvarja.

Ker je komaj vlada pokazala, da bi morda naposled vender le tudi Slovanom hotela pripomoči do naravnih pravic, vikajo zopet ustavoverni listi, da je **nemštvo v nevarnosti**: a nij jim dovolj, da to bedastočo razširjajo po svojih listih, pošiljajo tudi v vnanje liste članke, v katerih se govori, da Slovani v Avstriji hočejo priti per ardua ad astra, da hote popolnem za se vindicirati vladarstvo. Ker se torej Slovenci, Čehi, Poljaki ne hoté popolnem vreči v žrelo nemškim volkovom in ker se ne pusté mirno kakor jagnje vleči v mesnico, očita se jim uže, da vindicirajo vse vladarstvo za se. Kaj takega govoriti more le oni, kateremu je sovraštvo do Slovanov popolnem zatemnilo um, da ne loči več pravice od krivice. Slovanov pa taki bedasti glasovi ne bodo motili zahtevati jednakopravnosti.

Nekaj dnij sem čuje se po listih glas, da misli vlada akcijo na **Jugu** razširiti, da bode v to treba novih vojnih čet, novega kredita. Ta kredit pa se bode dovolil vojnemu ministru, a nekateri listi se uže zdaj pečajo z vprašanjem, kaj potem, ko se uduši vstaja. Tako piše n. pr. „Pesti Naplo“: „Zahteva se od nas osem milijonov goldinarjev. Delegacije jih bodo nedvojbeno dovolile; a neogibno vprašanje je: Če bodo naše čete pomirile vstajo — za kar pa osem milijonov ne bode zadostovalo — quid tunc? Mi ne vprašamo, kako se nam hoče Bosna vojaško ohraniti. Ne! Mi hočemo vedeti, kaj se bode zgodilo politično z okupiranimi deželami; ker imamo pravico zahtevati to, ker prinašamo žrtve.“

Natankih poročil o razširjenji vstaje in o moči vstašev nij, a kolikor možno natanko poročilo pri-

LISTEK.

NOVICA

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Prva knjiga.

IX.

(Dalje.)

Samo v tem bila sta si slična: imela sta oba jako rujavo kožo; toda v Valentini Mihajlovnej delala je ta boja kože nje roke in ramena še divnejša; — v njenem bratu izpremenila se je ta boja v ono, katero olikani ljudje imenujejo bronovo, v kateri pak pravo rusko oko veliko sličnost z barvo novih škorenj najde. Vrhu tega imel je Markelov kodrave lase, kljukast nos, debela ustna, suha lica, izsušeno telo in žilave roke. Sploh bilo je v njem vse žilavo in izsušeno, njegov glas doneč, govor oster, v kratkih, raztrganih stavkih; pogled mu je bil temán — izgledal je kratko povedano: ko prav srdit kolerik. Pri mizi, jedel je le malo, delal je skoro ves čas kroglice iz kruha, in sem ter tja pogledal na Kolomejceva, ki se je bil ravno iz mesta povr-

nil, kjer je gubernatorja obiskal in ž njim o nekej zanj vrlo važnej stvari, o katerej pa še do zdaj niti črhnil nij, govoril in zdaj gubernatorja v zvezde koval.

Sipjagin ga je tudi zdaj, kakor vedno, pošteno obrisal; smijal se je pak vender zavoljo Kolomejcevljevih anekdot ter dobre volje rekel: „qu'il est un affreux réactionnaire.“

Kolomejcev zagotavljal je svoje slušatelje, da se mu priimki, katere dadó kmetje — „oui, oui! les simples mongiks“ — odvetnikom, prav dopadajo. Zovejo jih „bavkače in revsalce!“ „Bavkačini revsalci!“ ponavljal je navdušeno: „ce peuple russe est délicieux!“ — Nato povedal je, kako je nekoč, prišedši v neko šolo, stavil učencem vprašanje: „Kaj je to struthio camelus?“ — in ker mu nihče, niti sam učitelj nij mogel na to odgovoriti, vprašal je dalje: „Kaj pa je pytecijum?“ ter navel starega ruskega basnopisca verz: I Pytcij, slaboumni, predstavljaj divjih živilij!“ . . . In tudi na to mu nihče odgovoril nij. — Zdaj naj pa še kdo za ljudske šole govori!“

„Dozvolite mi,“ rekla je Valentina Mihajlovna, „jaz v istini ne vem, kakšna stvorenja so to.“

„Milostljiva gospá!“ vzkliknil je Kolomejcev, „vam takšnih stvarij niti treba nij znati.“

„Za Boga, čemu je pa potem to ljudstvu znati treba?“

„Bolje je, da se kaj takega nauči, nego da kaj o Proudhonu ali celo Adamu Smitu kaj čuje.“

Tu izjavil se je zopet Sipjagin veleč, da je Adam Smit jeden največjih mislecev, in da bi vrlo koristno bilo, ako bi se človek njegovih principij . . . (tu nalil si je kupico vina, zvanega chateau d' Iquem) uže z materinim mlekom . . . (pri teh besedah duhal je vino) . . . nasesal. — Zdaj izpil je kozarec. Kolomejcev storil je isto tako ter potem vino jako hvelil.

Markelov se niti zmenil nij za besedičenje petrograškega kamerjunkerja ter damo, nekaterikrat Neždanova začudeno pogledal. Skoro da je, igrajoč se s kroglicami iz kruha, jezičnega gosta v nos zadel . . .

Sipjagin brigal se je malo za svojega svaka; tudi Valentina Mihajlovna nij ž njim govorila; — videlo se je, da ga oba, gospod in gospa, smatrata posebnem, katerega ne kaže razsrditi.

Po obedu šel je Markelov v biljardno sobo, da

naša „N. W. Tgbl.“ iz Mostara: 1. V Hercegovini: Davidović s 450 možmi mej Fočo in Stolcem. Oboroženi so vsi z Martinijevimi puškami, razen tega imajo majhen gorski top. Na severu od Bileka je Osman beg Tanović z okolo 200 možmi; orožje je večidel staro, streliiva malo. Pri Nevesinju stoji okolo 650 mož, slabo oboroženih pod poveljništvom vojvoda Mihajla Vojniča. Pri Kamenu je 80 mož; kedo jim je poveljnik, se ne vé. Vkup 1380 mož. Razen tega delajo to okolico nevarno številne roparske čete. 2. V Bosni: V tej provinciji je ognjišče vstaje v dolini Železnice, južno od Sarajeva. Vstasev je okolo 1800 mož. 3. Krivošije. Število upornikov znaša okolo 1600 mož, ki imajo dobre Martinijeve puške. Od teh je 800 mož v okolici Ledence pod poveljništvom Petra Lamačica, 100 mož v okolici Ubelj, pod poveljništvom Tome Lipovca. Vkupe je blizu 5000 mož. — „Agrar Zeitung“ ima naslednji telegram iz Trebinja od 31. m. m.: Dva bataljona pešpolka Schmerling zadela sta v 28. dan t. m. v jutro na Nedreveskih višinah pred Mostarom na 500 tu utaborenih vstasev. Dve kompaniji sta prijeli vstase. Vstasi bežali so v mesto, kjer so se postavili pri zidanem mostu, kateri pelje čez Trebičko. Po deset minut trajajočem boji zbežali so vstasi, zapustivši 200 mrtvih in 53 ujetnikov. Od naših je bil 1 častnik in 6 mož težko, dva pa lahko ranjena.

Vnanje države.

Predvčeranjim odprl je grški kralj zbornico s prestolnim govorom, v katerem naglašala, da so vlade sklenile iz vzrokov splošnih evropskih interesov nekatere modifikacije v Berlinske pogodbi. Grška vlada, dejal je kralj, sprejela je to modifikacijo, uvidevša, da se splošnim željam ne more ustavljati. Prestolni govor tudi naglašala, da se bodo prepričali mej Turčijo in Grško mirnim potom poravnali.

Iz Rrske dohajajo vedno bolj vznemirljivi glasovi. Specijalni uradniki v okrajih Clare, Limerick in Cork poročajo o nevarnih konspiracijah. V 6. t. m. sešlo se bode obilo število Ircev v Londonu in tu se bodo posvetavali, kako Angliji pripraviti zunaj komplikacije, da bi potem oni imeli svobodne roke.

Angleži, kakor znano, demonstrirajo proti Rusiji zaradi preganjanj židov; Gladstone pa se neče udeleževati teh hujskanj. To strašno boli sovražnike Slovanov. Na vso moč si prizadevajo dokazati Gladstonu, da se mu bodo tla omajala, če ne stopi proti Rusiji, da bode zvezda njegove slave kmalu zašla.

Francози dobili so zopet novo ministerstvo, na čelu mu Freycinet. Tako ima Francoska zopet vlado, v katero sme staviti najboljše nadeje, če se ozira na teh mož prošlost. Imena, kakor Freycinet, Leon Say in Ferry znamenita so imena v francoske zgodovini in zanašati se sme, da bode to novo ministerstvo nadaljevalo od Gambette nastopljeno pot; a bode pa tudi mogio doseči od Gambette postavljeni cilj, to je vprašanje. Novemu temu ministerstvu odrekati se ne more sposobnost in energija in poleg tega pomisliti se mora, da to ministerstvo nastopa za krepkam, vztrajnim, neomahljivim ministerstvom Gambettinim, katero niso vrgli neupogljivi nasprotniki, marveč omahljiva masa, sestavljena iz jako različnih elementov. In res nekateri listi novemu temu ministerstvu prorokujejo uže pri porodu kratko življenje — in teh listov misel je, da potem zopet pride na krmilo Gambetta.

popuši lulo tabaka, Neždanov je pak šel v svojo sobo. Na hodniku srečal je Marijano. Hotel je mimo nje iti, ali ona ga je ustavila.

„Gospod Neždanov,“ povzela je zvenečim glasom — „naposled mi je vse jedno, kaj o meni mislite; ali vendar mislim, da je . . . da je . . . (pravi izraz jej nij prišel na pamet) dostojno vam reči, da, ko ste me denes z gospodom Markelovim v gozdu videli . . . Recite mi, ali niste si mislili: zakaj sta prišla oba tako v stisko in čemu sta semkaj prišla; gotovo k rendez-vousu?“

„Res, nekako čudno se mi je videlo . . .“ začel je Neždanov.

„Gospod Markelov,“ segla mu je Marijana v besedo. „me je snubil — a jaz sem mu odrekla. To je, kar sem vam hotela reči; in zdaj . . . zdravstvijte . . . In — mislite o meni, kar koli vam drago.“

Obrnila se je od njega ter brzim korakom po hodniku odšla.

Neždanov vstopil je v svojo sobo, sédel k oknu in tu dolgo ves zamišljen sedel. „Kako čudna je ta devojka — čemu ta neprošena odkritosrčnost? Kaj neki to poméni? — Je-li to morda želja, ori-

Nemški državni zbor se je včeraj zaprl, in zdaj bode zboroval pruski deželni zbor.

Dopisi.

Iz vrhniške okolice 30. jan. [Izv. dop.] Vrhniška naša čitalnica razvija sredi zime lepo pomladansko življenje! Po domorodnej uslugi gospoda Fr. Kotnika zadobila je krasne in ukusno urejene prostore, odbor vrlih mož pripravil jej je klavir v last, dosegel s trudoljubivostjo, da se je število udov znatno povekšalo ter sploh šel jadrno na delo. Dobra volja vse premaga, — in čitalnica naša živi zdaj krepko in častno! Sinoči bil je drug lep večer v tem letu. Na čitalnično zabavo sešlo se je bilo z Vrhniko, iz Borovnice in Ljubljane precejšnje številce izbrane gospode, ki pa vendar nij bila v tistej meri „izbrana“, da bi prezirala ljudi boj priproste, ki bi se tudi udeležili veselice. Zakaj da priprostega vrhniškega naroda skoro nič bilo videti nij, tega ne vemo, — ali znano je, da čitalnični namen in odborovo delo gre na to, da bi pripraviti narod prihajal v dotiko z odličnejšimi svojimi sorojaki ter se od teh učil omike in obnašanja. Zato bodi vsemu narodu toplo priporočeno, naj ne zamuja lepih taci priložnostij! — „Meglene podobe“, ki so se ta večer predstavljale mej primernim berilom, bile so vsem vrlo dobro všeč. Plesni venček je bil prav cvetáu, ljubezniv in živahen! Vse nam je delalo veselje do svetlega jutra, čast pa čitalničnemu odboru in večera spretnim voditeljem!

„Utile dulci“ — tudi za koroški „Mir“ nabralo se je 17 goldinarjev. Tistih dveh gospodov, ki sta lepo to misel izprožila ter izvršila, imeni zamolčimo ter ji ne objavljamo; živimo namreč v neznanosti tej dobi, ko se zatirajo in preganjajo možje, ki za izobraženje naroda kaj storé in vsak hipec smo v nevarnosti, da nam nad glavo počí razburjena petarda Waserjeva!

Iz Prema 29. januarja. [Izv. dop.] Včeraj ob 6. uri zvečer postala bi bila premska vas kmalu žrtev groznega plamena. Vnel se je bil iz do sedaj neznanega uzroka tik tako imenovanega „avžlaka“ stoječi s slamo kriti hlev Janeza Žiberna, po domače Zormanana, kateri je v hipu bil ves v ognji. Pihal je ravno severni veter, tako, da je plamen in ognjene utrinke gnalo proti Smerjam in ne toliko proti vasi. Vender je bila nevarnost velika, kajti ognjeni utrioki padali so na bližnji Renkotov in farovžki hlev. Oba imenovana hleva krita sta s slamo in gorje ubogej vasi, ako bi ne bila nagla pomoč in vsestranska pridnost ob pravem času na mestu.

Prihitelo je bilo tudi obilo ljudstva iz vseh bližnjih vasij; še celo dekleta s škafi so bila prihitela. Pristrčna hvala torej vsem skupaj za bratovsko ljubezen in pomoč! Ker uže dalje časa nij deževalo, bilo je zlasti v tem nevarnem slučaju pomanjkanje vode zelo občutljivo, kajti po vodnjakih se je silno malo več nahajala, večina vodnjakov je pa od kraja

ginalna biti — ah bahanje — ali ponos? Skoro gotovo je ponos! Neiznosljivo jej je najmanje sumičenje. — Misel, da bi utegnil kdo o njej krivo soditi, jo muči. — Čudno dekle!“

To so bile Neždanovljeve misli; zdolej na terasi se je pa o njem govorilo — in vse mogel je on zgorej slišati.

„Moj instinkt,“ zagotavljal je Kolomejcev svoje slušateljce, „moj instinkt mi veli, ta je — jeden rudečih. Za dobo ko sem bil uradnik za osobito važne posle pri generalnem gubernatorji v Moskvi — avec Ladislav — sem se jako izvežbal v spoznanji teh rudečkarjev. Vse po svojem instinktu! Pri tej priliki povedal je Kolomejcev kot à propos, da je v bližini Moskve necega staroverca, katerega je policija dolgo iskala, baš tedaj za peto prijel, ko je hotel skozi okno bajte uiti . . . Lopov sedel je povsem mirno do slednjega trenutka na klopi!“

Kolomejcev pozabil je samo dodati, da oni isti sivolasi staroverec od trenutka, ko so ga temnico posadili, nij ničesar več jesti hotel ter gladu umrl.

„Novi vaš učitelj,“ nadaljeval je Kolomejcev

pogorišča bolj oddaljena. Kolikor je bilo še vode v napajalšči za živino, se je vsa porabila, tako, da nij ostalo drugzega nego blato.

Z božjo pomočjo ter pridnostjo in požrtvovalnostjo zlasti domačih fantov, katerim gre pri gašenju hvala v prvi vrsti, se je nadaljno razširjanje tega groznega elementa vendar zabranilo.

Dotični zavarovan je pri „Slaviji“, a k lastnej nesreči poslal je glavnemu zastopu v Ljubljano zavarovalno knjižico popraviti, vsled česar je vplačanje ob pravem času zamudil, tedaj je plačilo le od banke „Slavije“ oziroma njene posebne blagodušnosti odvisno in upamo, da ubogi pogorelec ne ostane brez vse pomoči.

Iz Ptujja 29. januarja. [Izv. dop.] Slovenski jezik je samo za prostake, distingvirano ljudstvo se sme le distingviranega jezika posluževati, in ta je nemški. Tako vitez g. Waser v svojem najnovejšem ukazu uči, kateri se glasi:

„Dem k. k. Bezirksgerichte wird ausgestellt, dass es mit Ausserachtlassung der Vorschrift des Hofdecretes vom 6. Oktober 1783 Z. 197 die vom Advokaten Dr. Čuček als Vertreter der Gertraud Wesiak der Bestimmung des §. 13 a. G. O. entgegen in slovenischer Sprache verfasste Klage de praes. 16. Februar 1881 Z. 2855 aufrecht verbeschieden hat, wobei bemerkt werden muss, dass dieser Vorgang auch mit Rücksicht auf den Ministerial-Erlass vom 15. März 1862 Z. 865/P. als gerechtfertiget nicht angesehen werden kann, da die Absicht dieses Erlasses nur dahin ging und auch nur dahin gehen konnte, im inneren Amtsverkehre der Gerichtsbehörden mit nur der slovenischen Sprache kundigen Parteien für letztere Erleichterungen eintreten zu lassen, der Advokat Dr. Čuček aber doch sicherlich der deutschen Sprache mächtig ist.“

Graz am 11. Jänner 1882.

Waser m/p.“

Kdor ministerske naredbe objektivno presodi, mora priti do prepričanja, da je takratno ministerstvo imelo dober namen in voljo, pravičnim težnjam slovenskega ljudstva kolikor mogoče ustreči, da so se v naredbah slučajih, v katerih se uže sedaj, — ko še niso vsi sodniki na Slovenskem slovenskega jezika tudi v pisavi popolnoma zmožni, — s slovenskimi strankami slovenski uradovati mora, le eksemplifikatorično navedli. Gospod Waser pa v svojej zagrizenosti proti slovenskemu jeziku, ministerske naredbe proti svojej boljšeji vesti in svojemu prepričanju tako tolmači, da so slučajih, v katerih se slovenski uradovati sme, taksativno naštetih, in to je velika pomota.

Dokler nijmamo jezikovne postave, je vsakako potrebno, da minister ministerskim naredbam avtentično interpretacijo da, in sodnike pouči, da je Waserjevo tolmačenje teh naredb nepravilno.

strastveno, „ta je brez dvojbe — rudečkar! Ali ste opazili, da on nikdar prvi ne pozdravi?“

„Jaz ne vem, čemu bi baš on prvi pozdraviti moral?“ dejala je gospa Sipjagino. „To se mi od njega celo dopada.“

„Jaz sem gost v onej istej hiši, v katerej on služi,“ vzkliknil je Kolomejcev, „kjer on služi, za novce, comme un salarié . . . Torej sem jaz več od njega — torej me mora on prvi pozdraviti.“

„Kaj pa še, moj dragi,“ umešal se je Sipjagin v pravdo. „Vse, kar ste tu govorili, izgleda precej starinsko. Jaz sem samo njegovo delovanje kupil, on sam je sloboden ko prej.“

„On neče vajat čutiti,“ jezil se je Kolomejcev, „le frein! Vsi rudečkarji so takšni. Kakor sem vam uže rekel, jaz te gospode poznam. Samo moj prijatelj Ladislav se more z mano meriti. Da pride ta gospodič, vaš učitelj, v moje roke, jaz bi ga drugače držal! Da, da in še kako! Čisto drugače bi piskal . . . in kako ponižno bi se mi odkril . . . veselje bi ga bilo gledati!“

„Lump! Bahač!“ je Neždanov baš hotel zavpiti — kar so se vrata odprla in vstopil nij nihče drugi nego Markelov.

(Dalje prih.)

